

Arrest

nr. 100 784 van 11 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tataarse origine. U woonde met uw ouders in de stad Saransk (Rusland). U leerde in maart 2010 via een vriendin uw huidige man kennen, R. B. (...) (OV 5.898.105), eveneens afkomstig van Saransk. Hij woonde sinds enkele jaren in België. U had contact met hem via internet en wisselde foto's uit. Na anderhalf jaar, in augustus 2011, besloot R. (...) u op te zoeken in Saransk. Hij vroeg u ten huwelijk. Toen u uw ouders vertelde over R. (...), werd uw vader razend. Hij liet u weten dat hij u reeds beloofd had aan een andere man, de zoon van zijn beste vriend. In september 2011 zou het huwelijk plaatsvinden. U besloot het huis te verlaten nadat uw vader u bedreigd had met de dood en u had proberen te wurgen. U trok een tweetal dagen in bij een vriendin, Ri. (...). Op 15 augustus 2011 huwde u op religieuze wijze met R. (...). Daarna ging u met hem samenwonen in een huurappartement in Saransk. Op 19 augustus 2011 liet u het huwelijk

registreren bij de burgerlijke stand in Saransk. 4 à 5 dagen later werd u toen u ging winkelen in een wagen gesleurd door 3 neven en uw broer. U werd door hen naar het huis van een oom gebracht in uw geboortedorp Belozerie (Rusland). Daar werd u opgesloten in een kamer gedurende een week. De echtgenote van uw neef gaf u na enkele dagen de gelegenheid om naar R. (...) te bellen en hem te zeggen waar u zich bevond. Hij zou u de volgende avond om 21u komen halen. Met behulp van deze vrouw slaagde u erin te ontsnappen. R. (...) bracht u met de wagen naar zijn tante in Aksionovo (Rusland). R. (...) vertrok de volgende dag naar Moskou om jullie visum in orde te brengen en om ticketten te kopen voor jullie reis naar België. Op 19 september 2011 vertrokken jullie met de trein naar Moskou, van waaruit jullie de reis verder zetten met de bus naar België. U vroeg op 3 mei 2012 asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U bent in het bezit van een geldig binnenlands en internationaal Russisch paspoort.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Rusland problemen kende met uw familie omwille van het feit dat u zich verzette tegen uw uithuwelijking en omdat u wilde trouwen met een andere man, R. B. (...) (OV 5.898.105). U bent er echter niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Vooreerst werden een aantal ongeloofwaardige elementen en anomalieën vastgesteld binnen de verklaringen die u aflegde voor het Commissariaat-generaal over kernelementen uit uw asielaanvraag waardoor de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op ernstige wijze wordt ondergraven.

Zo sprak u zichzelf tegen betreffende de plaats waar u met uw partner R. (...) sinds augustus 2011 verbleven zou hebben. Aanvankelijk verklaarde u dat u van 15 augustus 2011, de dag waarop u religieus huwde, tot aan uw vertrek uit Rusland in september 2011 (u had het over 20 september) in een huurappartement woonde samen met R. (...) (CGVS p.3). Later tijdens het gehoor beweerde u echter dat u een vijftal dagen na 15 augustus 2011, met andere woorden rond 20 augustus 2011, ontvoerd werd door drie neven en uw broer, en dat u naar het huis van uw oom werd gebracht, waar u een week werd opgesloten, dus tot ongeveer eind augustus 2011. Daarna zou uw huidige echtgenoot u meteen naar zijn tante hebben gebracht in Aksionovo, waar u tot aan uw vertrek op 19 september 2011 verbleven zou hebben (CGVS p.9-11). De chronologie van de door u aangehaalde feiten volgend, zou u dus nog een drietal weken bij deze tante in Aksionovo verbleven hebben, en zou u dus niet tot aan uw vertrek in het huurappartement van R. (...) verbleven hebben, zoals u eerder verklaarde (CGVS p.3). Deze anomalie in uw verklaringen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Toen u bovendien gewezen werd op het feit dat u, deze chronologie in acht nemend, dan nog een drietal weken bij de tante van R. (...) verbleven zou hebben (van ongeveer 29 augustus tot 19 september 2011), ontkende u dit. U beweerde dat u slechts enkele dagen bij haar zou verbleven hebben, waardoor u zichzelf wederom tegensprak (CGVS p.11). Toen samen met u de voordien aangehaalde feiten nogmaals werden overlopen, en u inderdaad tot de vaststelling moest komen dat er iets haperde aan de chronologie van de door u vermelde feiten, argumenteerde u dat u misschien niet beseftte hoe lang u bij die tante verbleef (CGVS p.12), wat echter geen afdoende uitleg is voor de ongerijmdheden en tegenstrijdigheden in uw verklaringen.

Naast deze vaststelling dient nog gewezen te worden op enkele andere elementen binnen uw aanvraag die uw geloofwaardigheid verder ondermijnen. Zo bleek onder meer uit uw verklaringen dat u het adres niet kende van het huurappartement waar u met R. (...) verbleef sinds 15 augustus 2011, wat wel erg merkwaardig is, aangezien u er toch nog enkele weken verbleven had (CGVS p.3). Verder kende u ook de volledige naam niet van de vriendin bij wie u een tweetal dagen verbleef toen u vluchtte uit uw huis in augustus 2011 (CGVS p.3). Voorts, toen u gevraagd werd of u elders in Rusland veilig zou kunnen zijn om te kunnen ontsnappen aan de problemen met uw familie, zei u dat uw vader u overal zou kunnen vinden omdat hij connecties had bij de politie en omdat uw oom bij Interpol werkt (CGVS p.12). Dit in acht genomen, is het dan ook volstrekt onlogisch dat u, toen u in augustus 2011 uw huis ontvluchtte nadat uw vader ermee bedreigd had u te vermoorden, eerst bij een vriendin introk in Saransk, de stad waar nota bene ook uw familie woonde, dat u daarna uw religieus huwelijk liet voltrekken in de moskee in dezelfde stad Saransk, dat u uw huwelijk vervolgens liet registreren in Saransk, en dat u uiteindelijk ook in Saransk een huurappartement betrok met uw huidige echtgenoot (CGVS p.2-4). Deze handelwijze valt hoegenaamd niet te rijmen met de door u aangehaalde vrees voor vervolging en met de vrees die u verklaarde te koesteren voor uw leven.

Bovendien dient ook nog opgemerkt te worden dat uw asielaanvraag laattijdig werd ingediend. U stelde bij de Dienst Vreemdelingenzaken immers dat u op 19 september 2011 vanuit Rusland vertrok, en dat u op 23 september 2011 in België bent toegekomen (verklaringen DVZ vraag 35), terwijl u pas op 3 mei 2012 asiel hebt aangevraagd. Het feit dat u nog meer dan 7 maanden gewacht hebt vooraleer u asiel aanvroeg in België vormt op zich reeds een belangrijke aanwijzing voor het feit dat de door u ingeroepen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève in grote mate kan worden gerefuteerd.

Op basis van voorgaande vaststelling kan er dan ook geen geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen en kan bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

De door u neergelegde documenten, met name uw Russisch binnenlands paspoort, uw Russisch internationaal paspoort en uw huwelijksakte, kunnen de hiervoor gestelde conclusie niet wijzigen aangezien ze louter persoonsgegevens bevatten die hier verder niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 5 EVRM en wederom van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging. Ten slotte voert verzoekende partij in een derde en laatste middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 *juncto* 13 EVRM, van de motiveringplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van het fair play-beginsel.

De Raad oordeelt dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.2. Wat betreft de aangehaalde schendingen van de artikelen 3 en 5 EVRM, wijst de Raad erop dat een dergelijke schending niet dienstig kan worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

In verband met de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM dient daarnaast te worden gespecificeerd dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoont op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Met betrekking tot de opgeworpen schending van het "fair play-beginsel" merkt de Raad op dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werd geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve evenmin ontvankelijk.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin

heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.6.1. Verzoekende partij wijst erop dat de artikelen 48/2 t.e.m. “4 en 49 en 52” van de vreemdelingenwet die “*de term vluchteling evenals de subsidiaire bescherming*” omschrijven, niet te strikt dienen te worden toegepast en zij meent dat, zelfs bij onwaarheden, de feiten zoals ze voorliggen, bepalend blijven om iemand als vluchteling te erkennen. Zij wijst erop dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag. Hierna stelt verzoekende partij dat verschillende verklaringen elkaar uiteraard kunnen aanvullen en dat de zogenaamde tegenstellingen en lacunes hoe dan ook niet van die aard zijn om een weigeringsbeslissing te gronden. Ook stipt verzoekende partij aan dat het feit dat een asielzoeker een completer verhaal zou hebben verteld “*lopende het dringend beroep*”, niet betekent dat er een tegenstelling is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat men bovendien steeds dient na te gaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan de verzoekende partij zelf.

2.2.6.2. De Raad oordeelt dat voormelde louter theoretische benadering van hoe een asielaanvraag dient te worden behandeld op generlei wijze een concrete weerlegging inhoud van de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing. De door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden, onwetendheden en onaannemelijkheid betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas en bovendien de vaststelling dat verzoekende partij haar asielaanvraag laattijdig heeft ingediend verhinderen aan het voorgehouden asielrelaas enig geloof te hechten en laten derhalve niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen. Dat de door verwerende partij ingeroepen elementen, zijnde de tegenstrijdigheden en het persoonlijke gedrag van verzoekende partij wel degelijk te wijten zijn aan verzoekende partij zelf, spreekt voor zich. Zoals uit onderstaande uiteenzetting blijkt, slaagt verzoekende partij er niet in om de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.7.1. Aangaande de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal inzake de plaats waar zij samen met haar partner sinds augustus 2011 verbleven zou hebben, stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij samen met haar echtgenoot een appartement heeft gehuurd van 15 augustus 2011 tot aan haar vertrek naar België. Na een dag of vijf, op 19 augustus 2011, werd zij evenwel ontvoerd en opgesloten door haar broer en neven. Na één week kwam zij vrij en trok zij opnieuw in in het appartement. Vervolgens ging zij naar de tante waar zij enkele dagen verbleef en waarna zij dan vertrok

naar België. Verzoekende partij stelt ten slotte dat zij dit steeds zo heeft gesteld en dat eventuele tegenstrijdigheden enkel te wijten zijn aan een zeer gebrekkige vertaling.

2.2.7.2. De Raad merkt op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid te wijten zou zijn aan de vertaling van het Russisch naar het Nederlands. Hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, bestaat er een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Verzoekende partij duidt op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversaties op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven. Verzoekende partij blijft hier in gebreke. Dienvolgens is haar argument met betrekking tot de vertaling niet van aard om de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheid in een ander daglicht te stellen.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij nadat ze na haar ontvoering vrijkwam opnieuw introk in het appartement en pas later naar de tante ging waar zij enkele dagen verbleef vooraleer naar België te vertrekken, wijst de Raad er evenwel op dat het verhoor op het Commissariaat-generaal van 30 november 2012 op navolgende wijze verliep: *“U zei voordien dat R. (...) een dag na uw vlucht uit het huis van uw oom naar Moskou vertrok om alles te regelen?*

We vluchtten, hij bracht me naar de tante en de volgende dag vertrok hij. Ja, klopt.” (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 30/11/2012, p. 12). Wanneer vervolgens tijdens het gehoor wordt vastgesteld dat de chronologie van de door verzoekende partij aangehaalde feiten niet klopt, worden de feiten nog eens samen met verzoekende partij overlopen. Opnieuw blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij onmiddellijk na haar vlucht door haar echtgenoot naar zijn tante werd gebracht. Verzoekende partij geeft geenszins aan dat zij eerst nog in hun appartement hebben verbleven. Desbetreffend verliep het gehoor op het Commissariaat-generaal van 30 november 2012 als volgt: *“Ik recapituleer even wat u net gezegd hebt: op 15 augustus bent u religieus gehuwd, u zei dat u 4-5 dagen later of een week later ontvoerd werd, dus dan zijn we ongeveer max op 22 augustus. U zei dat u een week opgesloten zat in een kamer bij uw oom, dus tot ongeveer 29 augustus. De volgende dag zou R. (...) volgens u naar Moskou vertrokken zijn, dus eind augustus zou hij vertrokken zijn, niet? Waarom zegt u dan dat hij op de 10^e september pas naar Moskou gegaan zou zijn, zoals u net verklaarde?”*

Kijk, zo zit het in elkaar. We vluchtten en hij bracht me naar zijn tante. Dan de volgende dag ging hij naar Moskou. Misschien zat hij er niet vier dagen maar een week ofzo. Ik zat daar alleen en besepte het misschien niet hoe lang ik daar verbleef. Ik schrok van elk lawaai, ik dacht dat ze zouden binnenvallen. En na zijn terugkeer vanuit Moskou vertrokken we ook niet meteen naar België, maar twee dagen in de week op dinsdag en vrijdag is er een bus vanuit Moskou naar België.” (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 30/11/2012, p. 12). Het verweer van verzoekende partij is dan ook niet van aard de vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekende partij te ontkrachten. De vaststelling dat de verklaring in het verzoekschrift van verzoekende partij bovendien verschilt van deze gegeven tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, bevestigt verder de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.2.8.1. Daar waar verwerende partij opmerkt dat het feit dat verzoekende partij na haar vlucht uit haar huis verbleef in Saransk en ook huwde in Saransk – de stad waar ook haar familie woonde – niet te rijmen valt met de door haar aangehaalde vrees voor vervolging en met de vrees die zij verklaarde te koesteren voor haar leven, stelt verzoekende partij dat het in haar land van herkomst niet mogelijk is om zomaar van stad te verhuizen. Verzoekende partij had dan ook geen alternatief om onder te duiken. Daarom dook zij onder in Saransk, op gevaar van eigen leven. Bovendien telt Saransk meer dan 500 000 mensen, waardoor het een anonieme grootstad betreft.

2.2.8.2. Het argument van verzoekende partij dat zij geen alternatief zou hebben gehad om onder te duiken, kan de Raad niet overtuigen. Verzoekende partij verklaart immers dat zij enkele dagen bij de tante van haar echtgenoot had kunnen verblijven (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 30/11/2012, p. 11). De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoekende partij niet de gehele tijd vanaf haar (aanstaande) huwelijk tot haar vertrek naar België kon onderduiken bij deze tante in Aksionovo. Daar waar verzoekende partij het risico tracht te relativeren door te stellen dat Saransk een anonieme grootstad is, merkt de Raad op dat verzoekende partij evenwel zelf tijdens haar gehoor aangeeft dat er wel degelijk een groot risico verbonden was aan haar verblijf en haar huwelijk in Saransk: *“Natuurlijk was er een risico, maar we namen het. Waar moesten we elders naartoe?”*

(administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 30/11/2012, p. 8). Ook stelt ze dat haar vader haar makkelijk zou kunnen vinden met behulp van zijn kennissen (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS, d.d. 30/11/2012, p. 12). Ook in haar verzoekschrift geeft verzoekende partij aan dat het “*op gevaar van eigen leven*” was dat zij onderdook in Saransk. Wat betreft de bewering van verzoekende partij dat het niet mogelijk is om zomaar van stad te verhuizen in haar land van herkomst, oordeelt de Raad dat dit een blote bewering betreft daar verzoekende partij deze op generlei wijze met enige objectieve informatie onderbouwt. Door onder te duiken in Saransk, de stad waar ook haar familie woont, neemt verzoekende partij aldus een uitermate groot risico. Een dergelijk gedrag van verzoekende partij is onverenigbaar met haar voorgehouden angst en haar beweerde vlucht voor haar familie. Verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat het voor haar onmogelijk was elders onder te duiken. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.9.1. Inzake de motivering van verwerende partij aangaande het laattijdig indienen van haar asielaanvraag door verzoekende partij, daar zij op 23 september 2011 in België is toegekomen en pas op 3 mei 2012 asiel heeft aangevraagd, wijst verzoekende partij erop dat zij in de eerste instantie de intentie had om hier in België te blijven bij haar echtgenoot op basis van gezinshereniging. Wanneer echter bleek dat dit slechts kon op basis van zeer strikte criteria, heeft zij uiteindelijk asiel aangevraagd zodat zij alleszins niet zou teruggestuurd worden in de door haar geschetste omstandigheden. Ze is dan ook van mening dat het haar niet kwalijk kan worden genomen dat zij eerst getracht heeft haar verblijf hier te verzekeren, en pas op het ogenblik dat zij dreigt in de problemen te geraken, alsnog asiel heeft aangevraagd.

2.2.9.2. De Raad wijst erop dat van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient waarbij correcte gegevens worden verstrekt. *In casu* werd vastgesteld dat verzoekende partij heeft verklaard op 23 september 2011 in België te zijn toegekomen, maar dat zij pas op 3 mei 2012 haar asielaanvraag heeft ingediend. De reden die verzoekende partij aanhaalt voor deze laattijdige indiening kan niet worden aanvaard. Het feit dat zij pas asiel heeft aangevraagd nadat bleek dat gezinshereniging niet mogelijk was, staat haaks op een acute nood aan internationale bescherming. De Raad stelt vast dat de asielaanvraag van verzoekende partij niet om redenen van overmacht laattijdig werd ingediend, maar dat het een eigen keuze van verzoekende partij betrof die de ernst van haar nood aan bescherming sterk relativeert.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift meent dat er sprake is van een zeer erbarmelijk vertaling van zowel de vraagstelling als de antwoorden van verzoekende partij, wijst de Raad erop dat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid bestaat tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Verzoekende partij duidt op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversaties op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven. Verzoekende partij blijft hier in gebreke. Dienvolgens is haar argument met betrekking tot de vertaling niet van aard om de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden en onwetendheden in een ander daglicht te stellen.

2.2.11. Daar waar verzoekende partij nog stelt dat er sprake is van een onnauwkeurige feitenvinding door verwerende partij, doordat niets wordt onderzocht en doordat daarentegen actief op zoek wordt gegaan naar elementen om de asielaanvraag te kunnen afwijzen, merkt de Raad vooreerst op dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij *in casu* heeft vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht omdat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal over kernelementen uit haar asielrelaas, omdat de handelwijze van verzoekende partij niet te rijmen valt met de door haar aangehaalde vrees voor vervolging daar zij nog lange tijd na haar vlucht in augustus 2011 uit haar huis nog lange tijd verbleef in dezelfde stad waar haar familie woonde en ten slotte omdat verzoekende partij haar asielaanvraag laattijdig heeft ingediend. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partij aangereikte problemen en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er wel degelijk een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden. Dat verwerende partij enkel op zoek zou zijn gegaan naar elementen om haar asielaanvraag af te wijzen, betreft een blote bewering die verzoekende partij op generlei wijze hard kan maken. Deze stelling kan evenmin worden afgeleid uit de bestreden beslissing.

2.2.12. Daar waar verzoekende partij betoogt dat niet van haar kan worden verwacht dat zij alle elementen die zij aanbrengt, bewijst, merkt de Raad op dat dit verweer volledig voorbijgaat aan de inhoud van de bestreden beslissing. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt immers dat van verzoekende partij wordt verwacht dat zij alle elementen die zij aanbrengt, bewijst.

2.2.13. Daar waar verzoekende partij aanvoert dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet ernstig geschonden zijn aangezien haar verklaringen over de door haar ondergane gebeurtenissen totaal eenzijdig werden geïnterpreteerd door verwerende partij, meent de Raad te kunnen verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.11. Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat alle door verzoekende partij aangebrachte elementen door verwerende partij in overweging werden genomen en uitvoerig werden besproken in onderhavige bestreden beslissing. Verzoekende partij toont geenszins aan dat haar verklaringen niet correct zouden zijn geïnterpreteerd door verwerende partij.

2.2.14. Waar verzoekende partij een korte theoretische uiteenzetting geeft over de definitie van vluchteling en zij in het bijzonder lijkt te willen benadrukken dat het gebrek aan nationale bescherming kan voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen en dat vervolging zowel door de overheid als door derden kan geschieden, ziet de Raad niet in hoe deze korte theoretische uiteenzetting, die *in casu* niet van belang is, enig ander licht zou kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing.

2.2.15. Ten slotte stelt de Raad vast dat de door verwerende partij vastgestelde onwetendheid met betrekking tot het adres van het huurappartement waar verzoekende partij met haar echtgenoot enkele weken verbleven had en de vastgestelde onwetendheid aangaande de volledige naam van de vriendin waarbij verzoekende partij een tweetal dagen verbleef toen zij vluchtte uit haar huis in augustus 2011, door verzoekende partij in haar verzoekschrift ongemoeid worden gelaten waardoor desbetreffende motieven als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.16. De vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden, onwetendheden en onaannemelijkheid betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielaanvraag en bovendien de vaststelling dat verzoekende partij haar asielaanvraag laattijdig heeft ingediend verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet de status van vluchteling toe te kennen.

2.2.17. Waar verzoekende partij aanvoert dat verwerende partij niet heeft gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, dient te worden opgemerkt dat uit deze beslissing duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing besloot tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij vergenoegt zich dienaangaande te verwijzen naar de *“actuele situatie voor vluchtelingen van Tataarse origine, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen met origine uit de Kaukasus niet”* en te stellen dat *“deze situatie tot op heden in de geboortestreek van verzoekster er een is van willekeurig geweld ten aanzien van personen van Armeense origine”*. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de algemene situatie voor vluchtelingen van Tataarse origine, die op zich niet wordt uitgewerkt en evenmin ondersteund met enige objectieve informatie, en de loutere stelling dat de situatie in haar geboortestreek er een is van willekeurig geweld niet aantoonst dat er in de regio van Saransk, waarvan verzoekende partij afkomstig is, een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of

binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.18. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 11) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 30 november 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.19. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT